U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce **V. S.**, zastoupeného JUDr. Ing. Danielem Srncem, advokátem se sídlem Na Poříčí 1071/17, Praha 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 7. 2006, č. j. FŘ 10777/15/06, č. j. FŘ 10778/15/06, č. j. FŘ 10779/15/06, a ze dne 20. 7. 2006, č. j. FŘ 10776/15/06, vedeném u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 Ca 273/2006, o návrzích žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu,

t a k t o :

I. Řízení o návrhu ze dne 11. 3. 2010 **s e z a s t a v u j e .**

II. Návrh ze dne 13. 4. 2010 **s e z a m í t á .**

III. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 11. 3. 2010, podaným Městskému soudu v Praze dne 22. 3. 2010, se žalobce (dále též navrhovatel) domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, konkrétně navrhl, aby městský soud k projednání žaloby a rozhodnutí věci nařídil jednání. V návrhu popsal chronologii soudního řízení, přičemž zdůraznil, že předchozí rozsudek městského soudu v dané věci (ze dne 6. 11. 2008) zrušil Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2009 (sp. zn. 7 Afs 56/2009) a věc vrátil městskému soudu, který je však nečinný. Rozsudek městského soudu byl přitom zrušen pouze z důvodu nedostatečného odůvodnění, pročež je namístě, aby bylo rychle rozhodnuto. V řízení o žalobě tak dochází k průtahům.

[2] Podáním ze dne 6. 4. 2010, doručeným městskému soudu dne 7. 4. 2010, vzal žalobce výše uvedený návrh zpět. Uvedl, že dne 31. 3. 2010 obdržel předvolání k ústnímu jednání na 15. 4. 2010, čímž byl proveden úkon, jehož se domáhal. Žalobce dále požádal o přiznání náhrady nákladů řízení podle § 146 odst. 2 o. s. ř., neboť návrh vzal zpět pro pozdější chování městského soudu.

[3] Návrhem ze dne 13. 4. 2010, došlým městskému soudu dne 14. 4. 2010, se žalobce opětovně domáhal určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to nařízení jednání ve věci. Uvedl, že tak učinil, protože ho městský soud dne 13. 4. 2010 vyrozuměl o odložení nařízeného jednání na neurčito. V řízení tak dochází k opakovaným průtahům.

[4] Městský soud ve vyjádření k návrhům konstatoval, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2009, č. j. 7 Afs 56/2009-118, jímž mu byla věc vrácena k dalšímu řízení, nabyl právní moci dne 29. 7. 2009. Daňový poradce J. H., který žalobce zastupoval od podání žaloby, soudu v podání ze dne 3. 7. 2009 (č. l. 126) sdělil, že trvá na nařízení jednání. V podání ze dne 23. 9. 2009 (č. l. 131) pak navrhl provedení výslechu svědkyně. Dne 9. 11. 2009 však soud obdržel plnou moc (č. l. 133), jíž žalobce k zastupování v řízení o předmětné žalobě zmocnil Auditorskou a daňovou kancelář, s. r. o. Městský soud poté žalobce dne 25. 2. 2010 (č. l. 136) vyzval k doložení platebních poukazů, kterými prováděl úhrady daňových plateb, a zároveň k předložení plné moci k zastupování udělené jím fyzické osobě. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Poté, kdy mu došel návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu ze dne 11. 3. 2010, městský soud nařídil jednání na 15. 4. 2010. Přitom však nedopatřením přehlédl, že plná moc, udělená žalobcem dne 11. 3. 2010 advokátovi JUDr. Ing. Srncovi, je plnou mocí pouze pro řízení o návrhu na určení lhůty. Proto soud nařízené jednání následně odvolal.

[5] Dále městský soud uvedl, že v daném případě se nejedná o oprávněný návrh, podmínky stanovené v § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích nejsou naplněny. Věc je též komplikována tím, že žalobce soudu předložil plnou moc k zastupování pro řízení o žalobě udělenou právnické osobě. Otázku zastoupení žalobce je tak nutno ještě vyřešit. Na výzvu ohledně této plné moci žalobce nereagoval.

[6] Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval návrhem na určení lhůty ze dne 11. 3. 2010 (doručeným městskému soudu dne 22. 3. 2010). V něm se žalobce domáhal nařízení jednání ve věci. Soud posléze (dne 29. 3. 2010) jednání nařídil na den 15. 4. 2010. Následně vzal žalobce podáním ze dne 6. 4. 2010 návrh na určení lhůty v celém rozsahu zpět s tím, že procesní úkon, u něhož byly namítány průtahy, byl soudem v mezidobí učiněn. Poněvadž projev vůle, jímž došlo k zpětvzetí návrhu, nevzbuzuje pochybnosti, Nejvyšší správní soud výrokem č. I. tohoto usnesení řízení o návrhu ze dne 11. 3. 2010 podle § 96 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 174a odst. 5 zákona o soudech a soudcích zastavil.

[7] Pro posouzení návrhu na určení lhůty ze dne 13. 4. 2010 (doručeného městskému soudu dne 14. 4. 2010), jímž se žalobce opětovně domáhal nařízení mezitím odvolaného jednání (původně nařízeného na 15. 4. 2010), je podstatná skutečnost, že městský soud dne 13. 4. 2010, tedy ještě před tím, než mu dotčený návrh došel, předmětné jednání znovu nařídil, tentokráte na den 15. 6. 2010 (č. l. 157).

[8] Za této situace Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud již učinil procesní úkon, u něhož byly žalobcem namítány průtahy v řízení, a proto návrh ze dne 13. 4. 2010 zamítl podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích.

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení o návrzích na určení lhůty se opírá o § 174a odst. 8 větu druhou zákona o soudech a soudcích, dle kterého stát hradí náklady řízení jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci (ani v jednom případě) nedošlo, proto soud rozhodl tak, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem ke striktní a jednoznačné právní úpravě vycházející ze specifického účelu rozhodování soudu o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu se zde žalobcem proklamované ustanovení § 146 odst. 2 o. s. ř. neuplatní.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu